

§1¹ *ЂОРЂЕ САБЉУ ИСТРГНУ ИЗ КОРА
СРПСКИ РОД СЕ УСПРАВИТИ МОРА*

Ево прође две стотин' година
Од кô сину сабља Ђорђијина
У Орашцу насред Шумадије,
Против силе против тираније,
За слободу Срба и Србије, 5
И другијех балканских народа,
Које сколи оштра турска ћорда.
Кликну соко на устанак диже
Поприспали народ православни,
Градовима примиче се ближе, 10
Утврђења са земљицом равни.
Своју земљу, народ, ослобађа,
У Србији ново с' доба рађа,
Ал' ни душман није дангубио,
Но је своје снаге прикупио: 15
Роби, пали, сатире и руши,

И устанак у мал' да угуши;
Али оно што душу испуни
Не разбише оловни плотуни,
Нити сабље нити буздовани – 20
Српском крвљу слобода се храни.
Ђорђе сабљу истргну из кора,
Српски род се усправити мора!
Пушком, топом и умом све више,
Нову српску историју пише. 25
Даноноћно размичу границе
Те витешког рода узданице:
Са јуначког Дубља и Љубића,
Ти потомци славног Обилића
С Шуматовца, Ђуниса, Јавора, 30
Против српског вековног злотвора.
Кушајући своје снаге мушке
И јунаци Невесињске пушке.
Са Фундине и Вучјега дола
Стрмоглаво лете турска кола. 35
Витезови три српске армије,
На Балкану војске најсилније
Историји даше страну нову
На Косову и на Куманову
И Битољу до грчке границе; 40
Прогањајућ Турке немилице,
Повратише пола српског царства
Испод јарма турског господарства.

§2 ¹	<i>С ТУРСКИМ ЦАРСТВОМ СРБИ РАСКРСТИШЕ А ТРИ ГОРА НА ВРАТА БАНУШЕ</i>	
	Тек што с турским царством раскрстише, А три гора на врата бануше	45
	Истрошене и болне Србије, Крв јуначка да се опет лије: То немачко и аустромађарско, И њихово послушно бугарско.	
	Све гигантски Срби претурише	50
	Преко својих глава и гробова За слободу својијех домова; С најславнијом у земану војском, Под витешком заклетвом косовском.	
	И та царства занавек несташе,	55
	А Србију тад окруни слава, У ред стаде великих држава. У окриље Срби прихватише, Из вековног ропства извадише	
	Нашу браћу најближе комшије	60
	Да нам скупа топло сунце грије: Од Панонског до Јадранског мора И на запад све до алпских гора.	
§3 ¹	<i>АЛИ СРЕЋА ЗА КРАТКО ПОТРАЈА СА ПОБЕДА БРЗО НЕСТА СЈАЈА</i>	
	Али срећа за кратко потраја, Са победа брзо неста сјаја.	65
	Још честито кости не сабраше Од хиљада палијех бораца	

Са бојишта и иних стратишта, Грозоморног европског ратишта, А камоли да их сахранише	70
По закону својих праотаца. Већ се широм земље огласише Који ратом највише добише, А поштено боја не кушаше, Но још многи с друге стране бише.	75
Сад у лажи страшне огрезаше. С олошом се светским удружише, Наопако ћурак окренуше, А поштење људско погазише, Против браће здушно устадоше.	80
Злочинства се страшног не либише. Са животом краља раставише, Што ниједна немаде га земља Горостаса ујединитеља, Александра Карађорђевића,	85
Тог витеза српскога племића Кога краси још и православље – За спас мира даде срце лавље.	
Такозване куће демократске	90
Не видеше кораке небратске; Усташији даше уточиште Да слободно по Европи шета, Добро знајућ да је њина мета: Дивна земља та Југославија,	95
Српски народ, правда, историја. Веле неће више да се рати;	

Реч ће имат врсни дипломати,
 Да све спорно решава се милом
 А не, никад, више грубом силом. 100
 Нема знака неком новом свету
 Ни за неку немачку освету:
 Тако слови Веља Британија,
 Превртљива стара империја,
 Од Немачке Француска страхује 105
 И Енглеској слепо повлађује.
 А да видиш силну Италију,
 Отисну се у Абисинију!
 Мало затим и у Албанију.
 Гладна блага, жељна господарства 110
 Да сједини земље Римског царства,
 И под своје да га стави крило –
 Сања баба што је њојзи мило.
 Но са краја отпоче тањег,
 Савезника немајућ јачега; 115
 Јер то царство куд се простираше,
 Јачи од ње давно разграбише.
 Још се узда у ту реч немачку
 И на исток, у силу јапанску.
 Док Немачка светску славу снује, 120
 Шпанска хунта крваво ратује
 И с Немачком пријатељство кује,
 Против снага нове Републике,
 Која има своје поклонике
 Широм света код слободних људи, 125
 Али сила оружја пресуди
 И подлегну млада Република –

Демократског и људскога лика
 Ни то моћним не бијаше доста,
 Шта се спрема макар да наслуте; 130
 Кукавичлук једино им оста,
 Да се лажу и скрушено ћуте.
 Немачкој се до земље клањају
 И туђе јој земље поклањају,
 Да је како приволе и смире, 135
 Док се њени апетити шире.

§4¹ *НЕМАЧКА СЕ ДУГО НЕ ДВОУМИ
 МИРОТВОРСТВО ПРЕСТАДЕ ДА ГЛУМИ*

Немачка се дуго не двоуми
 Миротворство престаде да глуми,
 Па покреће убојне машине
 Да оствари давне жеље њине. 140
 И за кратко време изненада
 Свом Европом готово завлада.
 Најпослије и Југославијом
 На Балкану кућом најдивнијом,
 Пошто не хте Немачкој да служи, 145
 Да се брука и са њоме дружи.
 На то Хитлер позва Галијане
 Да са своје у бој крену стране,
 И његове верне сателите
 И домаће издајнике бројне; 150
 Јединице покрену елитне
 Из ваздуха са земље и воде
 Разјарене фашистичке хорде,